

Arrest

nr. 178 274 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 16 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2016 om 13 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 13 juli 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd op 13 juli 2016 vastgesteld dat verzoekster voorheen reeds in Polen werd aangetroffen.

1.3. Verweerder verzocht op 19 augustus 2016 aan de Poolse autoriteiten om, gelet op artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verzoekster terug te nemen.

1.4. Bij schrijven van 24 augustus 2016 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 oktober 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.6. Op 16 november 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met grensleiding en vasthouding met uitstel met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoekster op 17 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: [U.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS:

+ haar minderjarige kinderen

[O.N.M.] [...] van Russische nationaliteit

[O.I.] [...] van Russische nationaliteit

[O.Z.] [...] van Russische nationaliteit

[U.M.] [...] van Russische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 21.10.2016 (bijlage 26 quater van 21.10.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengencacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Op 13.07.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Polen op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 19.08.2016 en op 19.09.2016 diende de DVZ bij de Poolse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Poolse autoriteiten gingen op 24.08.2016 en op 26.09.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 21.10.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 21.10.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Op 17.11.2016 werd betrokkene in het kader van het hoorrecht verhoord door een terugkeerconsulente van de Dienst Vreemdelingenzaken. De elementen die betrokkene tijdens dit gesprek aanhaalde (Polen te hebben verlaten aangezien betrokkene echtgenoot daar druk op haar uitoefende en er op stond dat de kinderen bij hem terugkwamen) staan een terugkeer naar Polen niet in de weg. Betrokkene maakte duidelijk niet te willen terugkeren naar Polen voor de behandeling van haar asielprocedure.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar betekend werd op 21.10.2016 (bijlage 26 quater van 21.10.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene vanaf 23.11.2016 ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene en haar minderjarige kinderen [O.N.M.] [...], [O.I.] [...],[O.Z.] [...] en [U.M.] [...] kunnen worden teruggeleid naar de grens van Polen vanaf 23.11.2016.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoekster diende op 21 november 2016 een verzoek in om bij wijze van voorlopige maatregel de door haar ingediende vordering tot schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten bij hoogdringendheid te behandelen.

1.8. Bij arrest nr. 178 160 van 22 november 2016 verwierp de Raad de vordering tot schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat zij in het open terugkeercentrum te Arendonk werd ondergebracht en de bestreden beslissing op elk ogenblik kan worden uitgevoerd.

De stelling van verzoekster dat verweerder haar op korte termijn wenst over te brengen naar Polen vindt steun aan de in de Raad voorgelegde stukken en het uiterst dringend karakter van de vordering wordt door verweerder ook niet ter discussie gesteld.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van artikel 27 van de verordening nr. 604/2013.

Zij betoogt dat uit de door haar aangehaalde bepalingen blijkt dat zij dient te kunnen beschikken over een effectief rechtsmiddel en licht toe dat zij derhalve ook nieuwe stukken ter beoordeling aan de Raad dient te kunnen voorleggen en dat artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in deze mogelijkheid voorziet. Zij geeft tevens aan dat zij een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten indiende en dat zij bij haar verzoekschrift nieuwe stukken voegde inzake het risico dat zij, samen met haar minderjarige kinderen, loopt om te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen indien zij wordt overgebracht naar Polen.

De Raad dient te duiden dat onder "*middel*" in de zin van artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster, met haar toelichting in wat zij omschrijft als haar "*eerste middel*", niet aantoonde dat de bestreden beslissing op zich door enige onwettigheid is aangetast. De grief die verzoekster uiteenzet – waarbij zij in wezen een kritiek levert op de wijze waarop de wetgever heeft voorzien in beroepsmogelijkheden in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet – is niet gericht tegen de bestreden beslissing en kan derhalve niet tot de schorsing van deze beslissing leiden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt dat zij een asielaanvraag indiende en dat zij beroep aantekende tegen de beslissing waarbij verweerder oordeelde dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van deze aanvraag en benadrukt dat dit beroep een effectief beroep moet zijn. Zij houdt voor dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is, nu zij, gelet op de ingediende asielaanvraag, moet worden beschouwd als een vreemdeling die tijdens de volledige duur van de behandeling van haar asielaanvraag in legaal verblijf is en verweerder er dus niet kon op wijzen dat zij niet over een visum beschikt. Zij stelt dat anders oordelen zou impliceren dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Daarnaast moet erop worden gewezen dat verzoekster onterecht voorhoudt dat zij niet over een effectief rechtsmiddel heeft beschikt. Zij kon haar grieven tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 oktober 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ter beoordeling aan de Raad voorleggen en de Raad heeft, bij arrest nr. 178 160 van 22 november 2016, geoordeeld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte en dat er geen redenen waren om voormelde beslissing te schorsen. Verzoekster brengt geen nieuwe gegevens aan waaruit zou blijken dat haar situatie of de situatie in Polen sedert de uitspraak van dit arrest gewijzigd is zodat geen schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangetoond.

Het gegeven dat verzoekster tijdens de behandeling van de asielaanvraag legaal kan verblijven in het land waar deze asielaanvraag dient te worden behandeld impliceert voorts niet dat zij in andere landen legaal verblijft en dat verweerder niet vermocht te motiveren dat zij niet in over het vereiste visum beschikt om in België te kunnen verblijven en geen toepassing vermocht te maken van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet verder niet op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen waarom zij meent dat artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet werd geschonden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster effectief geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 oktober 2016 en voormelde wetsbepaling er derhalve niet aan in de weg stond dat haar geen termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM blijkt prima facie niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier

De voorzitter

M. CLAESEN

G. DE BOECK